UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

24 päivänä toukokuuta 2012*

Ympäristö — Kaatopaikat — Direktiivi 1999/31/EY — Kiinteän jätteen kaatopaikalle sijoittamisesta perittävä erityinen maksu — Kaatopaikan pitäjän velvollisuus maksaa tämä maksu — Kaatopaikan toimintakustannukset — Direktiivi 2000/35/EY — Viivästyskorot — Kansallisen tuomioistuimen velvollisuudet

Asiassa C-97/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Commissione tributaria provinciale di Palermo (Italia) on esittänyt 14.10.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.2.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Amia SpA, selvitystilassa,

vastaan

Provincia Regionale di Palermo,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader ja E. Jarašiūnas (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato S. Varone,

— Euroopan komissio, asiamiehinään A. Marghelis ja A. Aresu,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sitä, onko ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asiassa C-172/08, Pontina Ambiente, 25.2.2010 annetun tuomion (Kok., s. I-1175) valossa jätettävä soveltamatta kansallisia säännöksiä, joiden se katsoo olevan kaatopaikoista 26.4.1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/31/EY (EYVL L 182, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, s. 1; jäljempänä direktiivi 1999/31), 10 artiklan sekä kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/35/EY (EYVL L 200, s. 35) 1–3 artiklan vastaisia.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on selvitystilaan asetettu Amia SpA (jäljempänä Amia) ja vastaajana Provincia Regionale di Palermo ja joka koskee kiinteän jätteen kaatopaikalle sijoittamisesta perittävän erityisen maksun maksuunpanomääräystä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

3 Direktiivin 1999/31 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteitä varmistaakseen, että kaatopaikan pitäjien perimä hinta kaiken tyyppisen jätteen sijoittamisesta kyseiselle kaatopaikalle kattaa kaatopaikan perustamiseen ja toimintaan liittyvät kustannukset, mukaan lukien mahdollisuuksien mukaan 8 artiklan a alakohdan iv alakohdassa tarkoitetusta taloudellisesta vakuudesta tai muusta vastaavasta aiheutuvat kustannukset ja kaatopaikan käytöstäpoistamisesta ja jälkihoidosta aiheutuvat arvioidut kustannukset vähintään 30 vuoden ajalta. Jollei ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta 7 päivänä kesäkuuta 1990 annetusta neuvoston direktiivistä 90/313/ETY [(EYVL L 158, s. 56)] muuta johdu, jäsenvaltioiden on huolehdittava avoimuudesta kaikkien tarvittavien kustannustietojen keräämisessä ja käytössä.”

4 Direktiivin 2000/35 1 artiklassa säädetään, että tätä direktiiviä sovelletaan kaikkiin kaupallisista toimista korvauksena suoritettaviin maksuihin.

5 Direktiivin 2000/35 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”kaupallisilla toimilla” tarkoitetaan yritysten tai yritysten ja viranomaisten välisiä toimia, jotka johtavat tavaroiden toimittamiseen tai palvelujen suorittamiseen korvausta vastaan.

6 Direktiivin 2000/35 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Viivästyskorko”, säädetään muun muassa, että jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että maksun viivästyessä maksetaan viivästyskorkoa ja että velkoja, joka on täyttänyt sopimukseen ja lakiin perustuvat velvoitteensa, voi vaatia viivästyskorkoa, ellei se ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä.

Italian säännöstö

7 Julkistalouden järkeistämistoimenpiteistä 28.12.1995 annetulla lailla nro 549 (GURI nro 302, Supplemento ordinario, 29.12.1995; jäljempänä laki nro 549/95) otettiin käyttöön kiinteän jätteen kaatopaikalle sijoittamisesta perittävä erityinen maksu jätteiden tuottamisen vähentämiseksi ja niiden sisältämien raaka-aineiden ja energian ottamiseksi talteen.

8 Lain nro 549/95 3 §:n 25 momentin nojalla tämä maksu peritään kiinteiden jätteiden sijoittamisesta kaatopaikalle.

9 Lain nro 549/95 3 §:n 26 momentin mukaisesti se, jolla on velvollisuus maksaa tämä maksu, on lopullisesta varastoinnista huolehtivan yrityksen toiminnan harjoittaja, ja tämän on vyörytettävä maksu jätteen luovuttavalle taholle.

10 Lain nro 549/95 3 §:n 27 momentissa säädetään, että tämä maksu maksetaan alueille (regioni).

11 Lain nro 549/95 3 §:n 30 momentissa säädetään, että kaatopaikan pitäjän on maksettava maksu sille alueelle (regione), jonka maa-alueella kaatopaikka sijaitsee. Tämä maksu pitää maksaa kuukauden kuluessa sen neljännesvuoden pituisen jakson päättymisestä, jonka aikana jätteet on sijoitettu kaatopaikalle.

12 Lain nro 549/95 3 §:n 31 momentissa säädetään, että kaatopaikan pitäjälle määrätään rahamääräisiä seuraamuksia, mikäli jätteen toimittamisesta kaatopaikalle tehtävä kirjaus on jätetty tekemättä tai tehty virheellisesti, mikäli ilmoitus on jätetty tekemättä tai tehty virheellisesti tai mikäli maksua ei ole maksettu tai se on maksettu viivästyneenä.

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisupyyntö

13 Amia on Palermossa Bellolampon alueella sijaitsevan kaatopaikan pitäjä, ja se huolehtii paikallisviranomaisen kaatopaikalle säännöllisesti toimittamista jätteistä.

14 Lain nro 549/95 ja sen alueellisen täytäntöönpanolain nojalla Amia oli velvollinen maksamaan neljä kertaa vuodessa Provincia Regionale di Palermolle kiinteän jätteen kaatopaikalle sijoittamisesta perittävän erityisen maksun, ja sen piti vyöryttää tämä maksu paikallisviranomaiselle, joka sijoitti jätteensä kaatopaikalle.

15 Amia maksoi ainoastaan osan vuoden 2007 ensimmäistä ja toista vuosineljännestä koskevasta maksusta, ja se ei maksanut saman vuoden kolmatta ja neljättä vuosineljännestä koskevaa maksua lainkaan. Tässä tilanteessa Provincia Regionale di Palermon toimivaltaiset viranomaiset osoittivat Amialle maksuunpanomääräyksen 3 574 205,19 euron suuruisen maksamattoman maksun perimiseksi korkoineen sekä määräsivät sakon, jonka suuruus oli 30 prosenttia tästä maksusta.

16 Amia nosti kanteen 22.3.2010 Commissione tributaria provinciale di Palermossa tästä maksuunpanomääräyksestä.

17 Ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdyn päätöksen mukaan pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevan maksun maksaminen viivästyneenä johtuu keskeisesti siitä, että jätteensä kaatopaikalle sijoittavat viranomaiset korvaavat kyseisen maksun myöhässä kaatopaikan pitäjälle. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan lailla nro 549/95 otetaan käyttöön jätteiden kaatopaikalle sijoittamisesta perittävä maksu ja säädetään määräajoista, joiden kuluessa maksu on perittävä kaatopaikan pitäjältä, mutta siinä ei kuitenkaan säädetä siitä, että kaatopaikkaa käyttävän viranomaisen on korvattava maksu kohtuullisessa ajassa kaatopaikan pitäjälle, eikä siinä säädetä tehokkaasta menettelystä tämän korvauksen saamiseksi. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin lisää, että laissa nro 549/95 ei säädetä kaatopaikan pitäjän mahdollisuudesta vaatia jätteiden sijoittajaa korvaamaan hallinnollista seuraamusta, joka on määrätty kyseisen maksun viivästymisen vuoksi.

18 Näissä olosuhteissa Commissione tributaria di Palermo päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kun otetaan huomioon [edellä mainittu] asiassa [Pontina Ambiente] annettu tuomio, voidaanko – – lain nro 549 3 §:n 26 ja 31 momenttia jättää soveltamatta sillä perusteella, että ne ovat ristiriidassa direktiivin 1999/31/EY 10 artiklan kanssa, ja voidaanko – – lain nro 549 3 §:n 26 ja 31 momenttia jättää soveltamatta sillä perusteella, että ne ovat ristiriidassa direktiivin 2000/35/EY 1[–]3 artiklan kanssa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

19 Kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa tietää, voidaanko pääasian oikeudenkäynnissä kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa ja edellä mainitun asiassa Pontina Ambiente annetun tuomion valossa jättää soveltamatta kyseessä olevan kaltaisia kansallisia säännöksiä, mikäli tässä tuomiossa ilmoitetut edellytykset sille, että kyseisiä kansallisia säännöksiä voidaan pitää direktiivin 1999/31 10 artiklan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklan mukaisina, eivät täyty.

Tutkittavaksi ottaminen

20 Italian hallitus katsoo, ettei ennakkoratkaisukysymystä voida ottaa tutkittavaksi. Yhtäältä Italian hallitus katsoo, että ennakkoratkaisukysymys ei ole merkityksellinen pääasian ratkaisemisen kannalta, koska ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella ei ole toimivaltaa käsitellä takautumiskannetta, jonka kaatopaikan pitäjä nostaa jätteitä sijoittaneita viranomaisia vastaan. Kyseinen hallitus toteaa, että Italian lainsäädännön mukaan toimivalta käsitellä tällaisia asioita on hallintotuomioistuimilla. Toisaalta ennakkoratkaisukysymys on Italian hallituksen mukaan esitetty tutkimatta ensin sitä, täyttyivätkö edellä mainitussa asiassa Pontina Ambiente annetussa tuomiossa esitetyt edellytykset pääasian oikeudenkäynnissä, ja erityisesti sitä, oliko Italian oikeudessa yleisesti jo olemassa tarkoituksenmukaisia oikeudellisia keinoja.

21 On kuitenkin todettava, että ennakkoratkaisupyynnöstä, jossa esitetään riittävällä tavalla asiaa koskevat tosiseikat ja sovellettava kansallinen lainsäädäntö, käy ilmi, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen, jonka asiana on arvioida ennakkoratkaisukysymyksen tarpeellisuus, esittämällä kysymyksellä on ilmeinen yhteys pääasian kohteeseen.

22 Näin ollen ennakkoratkaisupyyntö on otettava tutkittavaksi, eivätkä tämän pyynnön tutkittavaksi ottamiseen vaikuta Italian hallituksen esille ottamat mahdolliset kysymykset ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimivallasta käsitellä paikallisviranomaista vastaan nostettu takautumiskanne tai siitä, onko Italian oikeudessa oikeudellisia keinoja, jotka täyttävät edellä mainitussa asiassa Pontina Ambiente annetussa tuomiossa esitetyt edellytykset.

Asiakysymys

23 Edellä mainitussa asiassa Pontina Ambiente antamassaan tuomiossa unionin tuomioistuin on katsonut, että direktiivin 1999/31 10 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla kaatopaikan pitäjällä on velvollisuus maksaa maksu, joka jätteitä kaatopaikalle sijoittaneen paikallisviranomaisen on korvattava sille, ja jossa säädetään kaatopaikan pitäjään kohdistuvista rahamääräisistä seuraamuksista silloin, kun maksu suoritetaan viivästyneenä; näin on kuitenkin sillä edellytyksellä, että kyseisen lainsäädännön lisäksi toteutetaan toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että maksu korvataan tosiasiallisesti ja lyhyessä määräajassa ja että kaikki maksun perintäkustannukset ja erityisesti kustannukset, jotka johtuvat siitä, että kyseinen paikallisviranomainen on maksanut kaatopaikan pitäjälle nämä summat viivästyneenä – mukaan lukien kaatopaikan pitäjälle maksun viivästymisen vuoksi mahdollisesti määrätyt rahamääräiset seuraamukset –, vyörytetään hintaan, joka tämän viranomaisen on maksettava kaatopaikan pitäjälle. Unionin tuomioistuin on katsonut, että kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tutkia, täyttyvätkö nämä edellytykset.

24 Lisäksi unionin tuomioistuin on katsonut samassa tuomiossa, että direktiivin 2000/35 1–3 artiklaa on tulkittava siten, että summat, jotka jätteitä kaatopaikalle sijoittaneen paikallisviranomaisen on maksettava kaatopaikan pitäjälle ja joihin lukeutuvat maksun korvaamisesta johtuvat rahamäärät, kuuluvat kyseisen direktiivin soveltamisalaan ja että jäsenvaltioiden on huolehdittava direktiivin 3 artiklan mukaisesti siitä, että kaatopaikan pitäjä voi vaatia maksettavaksi korkoa paikallisviranomaisen suorittaman maksun viivästyessä.

25 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan lain nro 549/95 säännökset näyttävät olevan rakenteensa ja käytännön soveltamisensa osalta direktiivin 1999/31 10 artiklan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklan vastaisia.

26 Italian hallitus väittää puolestaan, että Italian lainsäädännössä on oikeudellisia keinoja, jotka mahdollistavat korvauksen saamisen kaikista kaatopaikan pitäjälle aiheutuneista kuluista kaatopaikkaa käyttäviltä paikallisviranomaisilta kohtuullisessa ajassa. Italian hallitus toteaa erityisesti, että kaatopaikan pitäjä voi nostaa takautumiskanteen hallintotuomioistuimessa, jolla on yksinomainen toimivalta käsitellä tällainen kanne.

27 Tästä on huomautettava aluksi, että kysymys siitä, onko kansallisen oikeuden säännös jätettävä soveltamatta siltä osin kuin se on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, tulee esiin vain, jos tätä säännöstä ei ole mahdollista tulkita unionin oikeuden mukaisesti (asia C-282/10, Dominguez, tuomio 24.1.2012, 23 kohta).

28 Kun kansalliset tuomioistuimet soveltavat kansallista lainsäädäntöä, niiden on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tulkittava sitä mahdollisimman pitkälle kyseisen direktiivin sanamuodon ja tarkoituksen mukaisesti, jotta sillä tarkoitettu tulos saavutettaisiin ja siten noudatettaisiin SEUT 288 artiklan kolmatta kohtaa. Tämä velvollisuus tulkita kansallista oikeutta yhdenmukaisesti direktiivin kanssa on nimittäin erottamaton osa EUT-sopimuksella luotua järjestelmää, sillä näin kansalliset tuomioistuimet voivat toimivaltansa rajoissa varmistaa unionin oikeuden täyden tehokkuuden, kun ne ratkaisevat käsiteltäväkseen saatettuja asioita (em. asia Dominguez, tuomion 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Yhdenmukaisen tulkinnan periaate edellyttää lisäksi, että kansalliset tuomioistuimet tekevät toimivaltansa rajoissa kaiken mahdollisen ottamalla huomioon kansallisen oikeuden kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksyttyjä tulkintatapoja taatakseen kyseessä olevan direktiivin täyden tehokkuuden ja päätyäkseen ratkaisuun, joka on direktiivillä tavoitellun päämäärän mukainen (ks. em. asia Dominguez, tuomion 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Ennen kuin kansallinen tuomioistuin jättää soveltamatta kansallisia säännöksiä pääasian kaltaisessa asiassa, sen on tutkittava – ottamalla huomioon paitsi kyseiset säännökset myös kansallinen oikeus kokonaisuudessaan ja soveltamalla tässä oikeudessa hyväksyttyjä tulkintamenetelmiä –, onko sen mahdollista tulkita tätä kansallista oikeutta yhdenmukaisesti direktiivin sanamuodon ja päämäärän kanssa.

31 Näin ollen nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että ennen kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin jättää soveltamatta lain nro 549/95 merkityksellisiä säännöksiä, sen on tutkittava ottamalla huomioon sekä aineellinen että menettelyllinen kansallinen oikeus kokonaisuudessaan, voiko se mitenkään päätyä kansallisen oikeuden tulkintaan, joka on yhdenmukainen direktiivien 1999/31 ja 2000/35 sanamuodon ja päämäärän kanssa.

32 Jos tällainen tulkinta ei ole mahdollinen, on tutkittava, onko direktiivin 1999/31 10 artiklalla ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklalla välitön oikeusvaikutus, ja mikäli näin on, voiko Amia mahdollisesti vedota siihen Provincia Regionale di Palermoa vastaan.

33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että aina, kun direktiivin säännökset ovat sisällöltään ehdottomia ja riittävän täsmällisiä, yksityiset voivat kansallisissa tuomioistuimissa vedota niihin jäsenvaltiota vastaan, jos jäsenvaltio ei ole saattanut direktiiviä osaksi kansallista oikeusjärjestystä määräajassa tai jos direktiivi on saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä virheellisesti (em. asia Dominguez, tuomion 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa direktiivin 1999/31 10 artikla täyttää nämä edellytykset, koska siinä yksiselitteisesti asetetaan jäsenvaltioille velvollisuus saavuttaa tietty tulos eikä siihen liity mitään ehtoja siinä olevan säännön soveltamiseksi. Tässä säännöksessä nimittäin edellytetään, että jäsenvaltioiden

olisi toteutettava toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jätteiden sijoittamisesta kaatopaikalle perittävät maksut kattavat kaikki kustannukset, jotka liittyvät kaatopaikan käyttöönottoon ja toimintaan (em. asia Pontina Ambiente, tuomion 35 kohta).

35 Vaikka direktiivin 1999/31 10 artiklassa jäsenvaltioita ei velvoiteta järjestämään kaatopaikan kustannusten rahoittamista tietyllä tavalla, tämä seikka ei kuitenkaan horjuta kyseisessä artiklassa säädetyn velvollisuuden täsmällistä ja ehdotonta luonnetta.

36 Direktiivin 2000/35 1–3 artiklasta on todettava, että direktiivin 3 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että maksun viivästyessä maksetaan viivästyskorkoa ja että velkoja, joka on täyttänyt sopimukseen ja lakiin perustuvat velvoitteensa, voi vaatia viivästyskorkoa, ellei se ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa tästä viivästyksestä.

37 Tämä jäsenvaltioille asetettu velvollisuus on ehdoton ja riittävän täsmällinen välittömän oikeusvaikutuksen aikaansaamiseksi. Koska summat, jotka jätteitä kaatopaikalle sijoittaneen paikallisviranomaisen on maksettava kaatopaikan pitäjälle ja joihin lukeutuvat maksun korvaamisesta johtuvat rahamäärät, kuuluvat direktiivin 2000/35 soveltamisalaan, kaatopaikan pitäjä voi vaatia maksettavaksi korkoa paikallisviranomaisen maksettavaksi kuuluvien määrien suorituksen viivästyessä (ks. vastaavasti em. asia Pontina Ambiente, tuomion 48 kohta).

38 Koska direktiivin 1999/31 10 artikla ja direktiivin 2000/35 1–3 artikla täyttävät edellytykset välittömän oikeusvaikutuksen aikaansaamiseksi, nämä säännökset velvoittavat jäsenvaltioiden kaikkia julkisen vallan haltijoita eli ei ainoastaan kansallisia tuomioistuimia vaan myös kaikkia julkishallinnon elimiä, hajautetut viranomaiset mukaan lukien, ja näillä julkisen vallan haltijoilla on velvollisuus soveltaa niitä (ks. vastaavasti asia 103/88, Costanzo, tuomio 22.6.1989, Kok., s. 1839, Kok. Ep. X, s. 95, 30–33 kohta ja asia C-243/09, Fuß, tuomio 14.10.2010, Kok., s. I-9849, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Niinpä Provincia Regionale di Palermon kaltainen julkisen vallan haltija kuuluu elimiin, joita vastaan on mahdollista vedota sellaisiin direktiivin säännöksiin, joilla voi olla välittömiä oikeusvaikutuksia.

40 Tästä seuraa, että pääasiassa Amia voi vedota direktiivin 1999/31 10 artiklaan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklaan ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa Provincia Regionale di Palermoa vastaan.

41 Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on, mikäli kansallisen oikeuden direktiivien mukainen tulkinta ei ole mahdollinen, jätettävä pääasiassa soveltamatta direktiivin 1999/31 10 artiklan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklan vastaisia kansallisia säännöksiä.

42 Esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa

— ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on, ennen kuin se jättää soveltamatta lain nro 549/95 merkityksellisiä säännöksiä, tutkittava ottamalla huomioon sekä aineellinen että menettelyllinen kansallinen oikeus kokonaisuudessaan, voiko se mitenkään päätyä kansallisen oikeuden tulkintaan, joka mahdollistaa pääasian ratkaisemisen yhdenmukaisesti direktiivien 1999/31 ja 2000/35 sanamuodon ja päämäärän kanssa

— mikäli tällainen tulkinta ei ole mahdollinen, kansallisen tuomioistuimen on jätettävä pääasiassa soveltamatta direktiivin 1999/31 10 artiklan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklan vastaisia kansallisia säännöksiä.

Oikeudenkäyntikulut

43 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa

— **ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on, ennen kuin se jättää soveltamatta julkistalouden järkeistämistoimenpiteistä 28.12.1995 annetun lain nro 549 merkityksellisiä säännöksiä, tutkittava ottamalla huomioon sekä aineellinen että menettelyllinen kansallinen oikeus kokonaisuudessaan, voiko se mitenkään päätyä kansallisen oikeuden tulkintaan, joka mahdollistaa pääasian ratkaisemisen yhdenmukaisesti kaatopaikoista 26.4.1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/31/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 29.9.2003 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1882/2003, ja kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/35/EY sanamuodon ja päämäärän kanssa**

— **mikäli tällainen tulkinta ei ole mahdollinen, kansallisen tuomioistuimen on jätettävä pääasiassa soveltamatta direktiivin 1999/31, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1882/2003, 10 artiklan ja direktiivin 2000/35 1–3 artiklan vastaisia kansallisia säännöksiä.**

Allekirjoitukset